

Sygn. akt I ACa 508/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Ewa Jastrzębska
Sędziowie :	SA Lucyna Świdorska-Pilis SO del. Tomasz Ślęzak (spr.)
Protokolant :	Małgorzata Korszun

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2014 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt I C 124/12,

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

I ACa 508/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wniosła o zasądzenie od pozwanego Powiatu (...) kwoty 2.532.570 zł z ustawowymi odsetkami od 7 lutego 2012 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że dokonała sprzedaży na rzecz (...) S.A. masy mineralno-bitumicznej na podstawie faktur nr (...) z dnia 30 listopada 2011 r., (...) z dnia 26 października 2011 r. oraz (...) z dnia 31 października 2011 r. Towar został sprzedany w związku z realizacją przez nabywcę robot drogowych zleconych przez Powiatowy Zarząd Dróg w (...). W związku z sytuacją ekonomiczną spółki (...), sprzedaż masy i związane z nią roszczenia strony

zabezpieczyły umową przelewu wierzytelności z 17 października 2011 r., na podstawie której (...) S.A., jako cedent, przekazał swoją wierzytelność przysługującą wobec Powiatowego Zarządu Dróg w (...) w wysokości 2.059.000 zł plus 23% VAT na rzecz powoda, łącznie 2.532.570 zł. Stroną umowy był również Powiatowy Zarząd Dróg w (...), jako dłużnik. Zlecone przez dłużnika roboty drogowe zostały wykonane przez cedenta i odebrane przez dłużnika, w związku z czym wierzytelność będąca przedmiotem umowy przelewu stała się wymagalna. Pomimo zawarcia umowy o przelewie wierzytelności Powiatowy Zarząd Dróg w (...) dokonał zapłaty za wykonane roboty drogowe na rzecz (...) S.A. W dniu 27 stycznia 2012 r. powodowa spółka skierowała wezwanie do zapłaty do Starostwa Powiatowego w (...) udzielając dodatkowego terminu do dobrowolnego spełnienia świadczenia, ale okazało się to bezskuteczne.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 14 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie zasądził od pozwanego na rzecz powodowej spółki kwotę 2.532.570 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 7 lutego 2012 r. i z dalszymi ustawowymi odsetkami w razie zmiany ich wysokości do dnia zapłaty wraz z kwotą 107.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany w dniu 3 kwietnia 2012 r. wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany przyznał, że została zawarta umowa przelewu wierzytelności między powodową spółką a (...) S.A., przy czym pozwany jako dłużnik wyraził zgodę na zawarcie umowy, nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń, a jedynie w zakresie zmiany wierzyciela. To cedent, a nie pozwany zapewnił o istnieniu wierzytelności wolnej od obciążeń. Pozwany wskazał, że w dacie umowy przelewu cała należność (...) S.A. za wykonanie robót drogowych na rzecz Powiatu była objęta umową przelewu wierzytelności zawartą przez (...) S.A. (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Pozwany nie był stroną tej umowy. W dniu 16 marca 2011 r. potwierdził tylko przyjęcie do wiadomości zawarcie umowy przelewu i zobowiązał się przekazywać płatności wynikające z umowy o wykonanie robót drogowych na rachunek bankowy w (...). (...) S.A. wystawiał faktury częściowe za wykonywane roboty drogowe wskazując każdorazowo rachunek bankowy w (...). Do dnia 27 września 2011 r. (...) S.A. wystawił cztery faktury na łączną kwotę 2.513.289,04 zł, które zostały w całości zapłacone do dnia 13 października 2011 r. (...) S.A. ostatnią fakturę VAT wystawił w dniu 18 listopada 2011 r. na kwotę 2.586.151,12 zł wskazując jako numer rachunku odbiorcy, rachunek w (...). Jednocześnie w dniu 21 listopada 2011 r. (...) przypomniał pozwanemu, aby należności przysługujące (...) S.A. były przekazywane na rachunek bankowy w tym banku, co też pozwany uczynił w dniu 19 grudnia 2011 r. Pozwany wskazał, że do cesji wierzytelności nie dojdzie, gdy wierzytelność stanowiąca przedmiot umowy prowadzącej do cesji nie istnieje, albo przysługuje innemu podmiotowi niż zbywca. Od tej zasady nie ma wyjątku. W związku z czym cedent nie mógł skutecznie przenieść na powoda wierzytelności, którą już nie dysponował, bo w marcu 2011 r. przejął ją na rzecz (...). Pozwany ponadto podniósł, iż czynność prawna mogąca spowodować powstanie zobowiązań majątkowych dokonana w imieniu Powiatu wymaga do swej skuteczności kontrasygnaty finansowej. Umowa przelewu wierzytelności, której stroną jest powodowa spółka nie posiada takiej kontrasygnaty. Ponadto w umowie przelewu ani w fakturach VAT nie zostało wskazane konto powoda, ale konto (...), tymczasem (...) jako cesjonariusz powinien wskazać rachunek bankowy, na który ma nastąpić przelew. Konsekwencją tego było, że pozwany nie mógł spełnić świadczenia na jego rachunek. Powodowa spółka nigdy nie wystawiła faktury, na podstawie której miała nastąpić płatność wierzytelności. Pozwany wskazał też, że pomiędzy (...) S.A. a powodową spółką doszło w dniu 19 stycznia 2012 r. do potwierdzenia salda na dzień 31 grudnia 2011 r. co do kwoty 2.667.546,67 zł. Kwota ta obejmuje należności powoda z tytułu podbudowy i masy dostarczonych (...) S.A. na realizację umowy z pozwanym. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł, iż jako dłużnikowi przysługują mu względem powodowej spółki jako nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Ma więc prawo potrącenia wierzytelności z tytułu kar umownych za 48 dni zwłoki w wykonaniu robót drogowych. W umowie przelewu nie zostało zawarte zastrzeżenie o niemożliwości potrącenia ewentualnych wierzytelności przysługujących dłużnikowi wobec zbywcy wierzytelności.

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie zasądził od pozwanego Powiatu (...) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. 2.532.570 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13 % w stosunku rocznym od dnia 7 lutego 2012 roku i z dalszymi odsetkami ustawowymi w razie zmiany ich wysokości oraz kwotę 107.234 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 25 stycznia 2011 r. pomiędzy Powiatowym Zarządem Dróg w (...) a (...) Spółką Akcyjną w C. została zawarta umowa nr (...), zgodnie z którą (...) S.A. podjął się wykonania zobowiązania „(...)”. W dniu 14 marca 2011 r. została zawarta umowa kredytowa nr (...) o kredyt nieodnawialny na finansowanie bieżącej działalności pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną w W. a (...) S.A. Kwota kredytu wynosiła 2.000.000 zł. Kredyt miał być przeznaczony na sfinansowanie bieżącej działalności gospodarczej, w tym finansowanie kontraktu zawartego na podstawie umowy nr (...). Zabezpieczeniem spłaty kredytu miał być potwierdzony przelew wierzytelności z zawartej pomiędzy (...) S.A. a Powiatowym Zarządem Dróg w (...) umowy nr (...). W wyniku realizacji postanowień zawartych w umowie kredytowej, w dniu 14 marca 2011 r., została zawarta umowa o przelew wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. a (...) S.A. W wyniku zawarcia umowy doszło do przelewu wierzytelności jaka przysługiwała (...) S.A. w stosunku do Powiatowego Zarządu Dróg w (...) z tytułu umowy nr (...) z dnia 25 stycznia 2011 r. na rzecz (...) Bank Spółka Akcyjna w W. (§ (...) umowy). W umowie została zawarta klauzula, że w przypadku gdy zabezpieczona wierzytelność zostanie spłacona w określonym w umowie terminie, nastąpi zwrotne przelanie wierzytelności na rzecz zbywcy (§ (...) umowy). Załącznik do umowy stanowiło oświadczenie pozwanego o przyjęciu do wiadomości o dokonanej umowie przelewu wierzytelności i zobowiązanie się do przekazywania płatności na rachunek wskazany przez Bank. W związku ze zobowiązaniem pozwany dokonywał płatności z tytułu umowy nr (...) na rachunek (...) Bank Spółka Akcyjna w W..

W związku z tym, że (...) S.A. miała opóźnienia w realizacji umowy nr (...), Dyrektor Powiatowego Zarządu Dróg w (...), T. P., skontaktował się z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. z prośbą o pomoc w realizacji kontraktu. Zadaniem powodowej spółki miało być dostarczenie masy bitumicznej (...) S.A. Prezes (...) Sp. z o.o. wyraził zgodę na tę propozycję, stawiając jednak warunek aby nastąpił przelew wierzytelności na rzecz powodowej spółki jaka przysługiwała (...) S.A. w stosunku do pozwanego za wykonane przez nią prace zgodnie z umową nr (...). W dniu 17 października 2011 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności pomiędzy (...) S.A., jako cedentem a (...) Sp. z o.o., jako cesjonariuszem oraz Powiatowym Zarządem Dróg w (...) jako dłużnikiem. Przedmiotem przelewu była wierzytelność jaką posiadał cedent wobec dłużnika wynikająca z umowy nr (...) z dnia 25.01.2011 r. w wysokości 5.099.440,16 zł potwierdzoną fakturami (§ (...) umowy), przy czym wierzytelność została przelana do kwoty 2.059.000 zł plus podatek VAT (§ (...) umowy). Cedent oświadczył ponadto, że wierzytelność ta istnieje, jest wolna od obciążeń oraz że uprawnienie do jej zbycia na rzecz osób trzecich nie zostało wyłączone (§ (...) umowy). Jako causa przelewu zostało wskazane zabezpieczenie wierzytelności (...) Sp. z o.o. wobec (...) S.A. z tytułu sprzedaży masy bitumicznej. W umowie zostało zawarte oświadczenie dłużnika, w którym wyraził zgodę na zawarcie umowy przelewu i nie zgłosił żadnych zastrzeżeń w zakresie zmiany wierzyciela (§ (...) umowy). Przy zawarciu umowy dłużnika reprezentował T. P., Dyrektor Powiatowego Zarządu Dróg w (...). W chwili zawierania umowy przelewu wierzytelności (...) S.A. miał jeszcze do spłacenia 500.000 zł z tytułu umowy kredytu zawartego z (...) Bank S.A.

Powód wywiązał się ze swojego zobowiązania i dostarczył (...) S.A. wymaganą ilość masy bitumicznej, wystawiając jednocześnie 3 faktury: nr (...) z dnia 30 listopada 2011 r. na kwotę 903.659,26 zł; nr (...) z dnia 26 października 2011 r. na kwotę 715.434,49 zł; nr (...) z dnia 31 października 2011 r. na kwotę 1.033.814,81 zł. W dniu 21 listopada 2011 r. (...) Bank S.A. wysłał pismo do pozwanego z przypomnieniem o konieczności wpłaty wierzytelności wynikającej z umowy nr (...) na rachunek (...). Pozwany dokonał ostatniej wpłaty na rachunek (...) w dniu 20 grudnia 2011 r. na kwotę 2.586.151,12 zł. Wpłacona kwota do wysokości 517.782,12 zł została przeznaczona na spłatę kredytu. Pozostała kwota w związku z całkowitą spłatą kredytu została przelana na rachunek (...) S.A. w dniu 21 grudnia 2011 r. Kwota będąca przedmiotem zwrotnego przelewu wierzytelności została rozdysponowana przez (...) S.A., na inne cele niż na zaspokojenie wierzytelności powodowej spółki. W związku z przekroczeniem terminu wykonania zadania o 48 dni, pozwany naliczył karę umowną na kwotę 2.447.731,20 zł i wezwał (...) S.A. do jej zapłaty.

W dniu 27 stycznia 2012 r. powodowa spółka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 2.059.000,00 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od daty wymagalności do dnia zapłaty w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Zaznaczając przy tym, iż dochodzona wierzytelności wynika z umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 października 2011 r.

Na nieruchomościach będących własnością (...) S.A. zostały ustanowione hipoteki przymusowe na łączną kwotę przewyższającą 3.000.000 zł, których podstawą są tytuły wykonawcze w postaci nakazów zapłaty wydanych przez

Sąd Okręgowy w Częstochowie oraz Sąd Rejonowy w C.. Ponadto ustanowione są hipoteki umowne zwykle na kwotę przewyższającą 1.000.000 zł oraz hipoteka kaucyjna na kwotę 1.200.000 zł. Ponadto w księgach wieczystych prowadzonych dla powyższych nieruchomości zostały ujawnione informacje o prowadzeniu egzekucji w stosunku do (...) S.A. w 8 postępowaniach prowadzonych przez Komorników Sądowych przy Sądach Rejonowych w C. i C..

W oparciu o te ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że strona pozwana odpowiada za szkodę wyrządzoną powódce przez zawinione działanie dyrektora Powiatowego Zarządu Dróg w (...) polegające na zawarciu umowy przelewu wierzytelności z 17 października 2011 r. pomimo zawartej wcześniej umowy przelewu tej samej wierzytelności na rzecz (...), a odpowiedzialność ta oparta jest na art. 416 w związku z art. 430 k.c.

W apelacji od tego wyroku pozwany zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie: art. 415 k.c. jako samoistnej podstawy odpowiedzialności za szkodę; art. 416 k.c. w związku z art. 8 ust. 2 i art. 33 ustawy o samorządzie powiatowym przez przyjęcie odpowiedzialności pozwanego za szkodę wyrządzoną z winy jego organu; art. 415 i 430 k.c. przez przyjęcie, że zostały wyczerpane przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanego; art. 361 § 2 k.c. przez przyjęcie, że szkoda powoda stanowi normalne następstwo działania pozwanego; niezastosowanie art. 362 k.c. i brak oceny działania powoda jako okoliczności wyłączających odpowiedzialność pozwanego lub przyczynienia się do powstania szkody; niezastosowanie art. 510 k.c. w związku z art. 516 k.c. poprzez nieustalenie przesłanek nieważności umowy przelewu wierzytelności i jej skutków dla oceny odpowiedzialności deliktowej pozwanego oraz zasad odpowiedzialności zbywcy wierzytelności wobec powoda; niezastosowanie art. 355 § 2 k.c. dla oceny działania powoda jako profesjonalisty w obrocie gospodarczym; błędne zastosowanie art. 6 k.c. przez przyjęcie, że powód wykazał wypełnienie przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego oraz wysokość poniesionej szkody;

- naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c.; niezastosowanie art. 227 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niedokonanie ustaleń dotyczących przesłanek nieważności umowy przelewu wierzytelności oraz okoliczności jej zawarcia, zachowania się stron po zawarciu tej umowy, pominięcie zeznań wymienionych świadków T. P., A. P. i K. K.; naruszenie art. 233 k.p.c. w związku z art. 227 i 299 k.p.c. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w znacznej części na podstawie wyjaśnień Z. N. działającego w imieniu strony powodowej, naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego oraz dokonanie oceny dowodów w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia logicznego rozumowania, niedokonanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie ustaleń w sposób sprzeczny ze zgromadzonym materiałem dowodowym; naruszenie art. 328 § 2 k.p.c.

W oparciu o te zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu lub o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do, zawartych w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego, zmierzają one bowiem, z wyjątkiem zarzutu naruszenia art. 386 § 4 k.p.c., do podważenia ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, a prawidłowość tych ustaleń jest podstawą właściwej subsumcji. Należy zatem stwierdzić, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji są prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne. Zostały oparte w znacznej części na dowodach w postaci dokumentów, chodzi tu przede wszystkim o umowę przelewu wierzytelności z dnia 17 października 2011 roku, zawartą pomiędzy spółką (...) i powódką, umowę przelewu wierzytelności zawartą pomiędzy spółką (...) i (...) z dnia 14 marca 2011 roku, potwierdzenie przelewu tej wierzytelności przez stronę pozwaną (karta 34 akt), i umowę kredytową z tej samej daty zawartą pomiędzy tymi podmiotami, a także umowę z dnia 25 stycznia 2011 roku łączącą pozwaną Powiat ze spółką (...). Te dokumenty, a także ich ocena

dokonana przez przyzmat zeznań świadków i stron, pozwalają na uznanie za nieuzasadnione zarzuty niedokonania ustaleń dotyczących przesłanek nieważności umowy przelewu wierzytelności z 17 października 2011 roku. Apelujący popada tu w zasadniczą sprzeczność. Z jednej strony wskazuje na nieważność tej umowy, z drugiej zarzuca brak oparcia rozstrzygnięcia o przepisy dotyczące przelewu wierzytelności (art. 509 i nast. k.c.) oraz odpowiedzialności kontraktowej (art. 471 k.c.). Tymczasem rację ma Sąd Okręgowy, że powodowa spółka wykazała wszystkie przesłanki warunkujące poniesienie przez pozwanego odpowiedzialności deliktowej.

Nie ulega bowiem wątpliwości że, jak przyjął to Sąd Okręgowy, zdarzeniem wywołującym szkodę w okolicznościach tej sprawy, było zapewnienie przez stronę pozwaną (reprezentującego ją dyrektora Powiatowego Zarządu Dróg w (...)), że spółka (...) posiada istniejącą, wolną od obciążeń i mogącą być przedmiotem przelewu wierzytelność, co skłoniło powódkę do zawarcia umowy ze spółką (...). Trafna jest także ocena tego Sądu zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadząca do wniosku, że pozwanemu Powiatowi (...) zależało na terminowym wykonaniu inwestycji objętej umową nr (...) z dnia 25 stycznia 2011 r. i działania podejmowane przez dyrektora Powiatowego Zarządu Dróg w (...) były z tym związane. Mianowicie w związku z opóźnieniami w realizacji inwestycji Dyrektor Powiatowego Zarządu Dróg w (...) - T. P., skontaktował się z prezesem (...) i poprosił go o pomoc w terminowym zakończeniu prac. Powodowa spółka wyraziła zgodę na pomoc, jednakże jej warunkiem było zabezpieczenie jej wierzytelności w stosunku do spółki (...) za dostarczoną masę bitumiczną, posiadała bowiem informacje o trudnej sytuacji ekonomicznej tej spółki i bez takiego zabezpieczenia nie podjęłaby z nią współpracy. Takim zabezpieczeniem miał być przelew wierzytelności jaka przysługiwała spółce (...) w stosunku do pozwanego za wykonane prace w ramach umowy nr (...). Pozwany przystał na warunki powodowej spółki pomimo świadomości, że warunek ten nie mógł być spełniony, albowiem wierzytelność ta była już przedmiotem wcześniejszej umowy o przelew wierzytelności z dnia 14 marca 2011 r., zgodnie z którą wierzytelność ta została przelana na rzecz (...) Bank S.A. Pozwany był tego świadomy, albowiem otrzymał zawiadomienie o podpisaniu umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 marca 2011 r., a ponadto dokonywał wpłat należności za wykonaną umowę na rachunek bankowy wskazany przez cesjonariusza (...) Bank S.A. Wiedział również, że w czasie podpisywania umowy przelewu wierzytelności w dniu 17 października 2011 r. kredyt nie był jeszcze w całości spłacony. Musiał zdawać sobie sprawę, że w ten sposób doprowadzi powodową spółkę do podjęcia niekorzystnej dla niej decyzji, mogącej narazić ją na straty, której by nie podjęła gdyby pozwany poinformował ją o rzeczywistym stanie rzeczy. Powodowa spółka posiadając fałszywy obraz sytuacji wywołany działaniem pozwanego, zgodziła się na współpracę ze spółką (...) i sprzedaż masy bitumicznej. Takie działanie i wyrażenie zgody na zawarcie umowy z dnia 17 października 2011 roku, brak zastrzeżeń co do zmiany wierzyciela na podstawie tej umowy, w sytuacji gdy do tej zmiany dojść nie mogło, wierzycielem pozwanego był już bowiem inny podmiot, stanowi o winie reprezentującego wówczas pozwanego dyrektora Powiatowego Zarządu Dróg w (...) i odpowiedzialności deliktowej za wyrządzoną powódce szkodę na podstawie art. 430 kodeksu cywilnego. Nie budzi także wątpliwości, że dyrektor Powiatowego Zarządu Dróg w (...) podejmując opisane działania wykonywał, jako kierownik jednostki organizacyjnej powiatu, powierzone mu zadania w rozumieniu tego przepisu, który w związku z tym ma tu zastosowanie.

Nie może być zatem mowy o nierozpoznananiu przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy, a twierdzenia apelacji dotyczące braku analizy wszystkich potencjalnych podstaw odpowiedzialności pozwanego nie mogły odnieść skutku. To Sąd w oparciu o poczynione ustalenia powinien zastosować prawo materialne i w tej sprawie Sąd pierwszej instancji to uczynił, trafnie opierając rozstrzygnięcie o przepisy stanowiące o odpowiedzialności deliktowej pozwanego. Wszystkie zatem argumenty apelacji odnoszące się do braku zastosowania przepisów kodeksu cywilnego dotyczących przelewu wierzytelności, w szczególności art. 509, 510, 513 i 516 k.c. są bezzasadne z tej podstawowej przyczyny, że umową z dnia 17 października 2011 r. nie doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej spółce (...) wobec Powiatu (...) na rzecz spółki (...), a to wobec wcześniejszego przelewu tej wierzytelności na rzecz (...), co nastąpiło umową z dnia 14 marca 2011 roku. Trafnie zatem Sąd pierwszej instancji uznał umowę z 17 października 2011 roku za nieważną z tej właśnie przyczyny i nie było już potrzeby szerszej analizy przesłanek tej nieważności i analizy przepisów o przelewie wierzytelności których zastosowania warunkowane jest ważnością i skutecznością przelewu.

Prawidłowo zostały przedstawione i poddane analizie przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanego. O zdarzeniu które wywołało powstanie szkody u powódki była już mowa wyżej i nie ulega wątpliwości, że było to

zawinione działanie ówczesnego dyrektora Powiatowego Zarządu Dróg w (...), przeciwko któremu zresztą toczyło się postępowanie karne umorzone wobec jego śmierci. Nie budzi także wątpliwości powstanie szkody po stronie powódki, dostarczyła bowiem spółce (...) masę bitumiczną za co nie otrzymała zapłaty w umówionej kwocie dochodzonej w tej sprawie. Istnieje także związek przyczynowy pomiędzy zawinionym działaniem przedstawiciela pozwanego, a szkodą, jak słusznie bowiem przyjął Sąd pierwszej instancji powodowa spółka podpisała umowę ze spółką (...), a następnie ją wykonała będąc przekonaną, że jej wierzytelność za sprzedaż masy bitumicznej jest w pełni zabezpieczona poprzez przelew wierzytelności. Działała bowiem z pełnym zaufaniem do zapewnień złożonych jej przez pozwanego Powiat- kierownika jednostki organizacyjnej Powiatu, który powinien działać zgodnie z prawem. Rację ma także Sąd pierwszej instancji uznając, że związku przyczynowego nie eliminuje fakt, że gdyby (...) przelał na powodową spółkę część kwoty otrzymanej od (...) w wyniku zwrotnego przelewu wierzytelności, szkoda powodowej spółki mogłaby być o wiele mniejsza. Raz jeszcze należy bowiem podkreślić, że powodowa spółka nie przystąpiłaby do współpracy ze spółką (...) bez zapewnień ze strony pozwanego o zabezpieczeniu jej wierzytelności wynikłych z tej współpracy, znała bowiem sytuację finansową swojego kontrahenta i podpisując umowę oczekiwała zapłaty ze strony pozwanego w oparciu o przelew wierzytelności, który ostatecznie okazał się bezskuteczny.

Na koniec należy się także odnieść do wniosku pozwanego o zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia innego postępowania karnego, w ramach którego nieprawomocnym wyrokiem karnym prezes spółki (...) J. W. został skazany na karę pozbawienia wolności za doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci masy bitumicznej na kwotę 2 532 570 złotych wobec spółki (...) i zobowiązany do naprawienia szkody w tej wysokości. Otóż wniosek ten podobnie jak wniosek o dopuszczenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach tego postępowania (akta Sądu Okręgowego w Częstochowie sygn. II K 100/13) nie zasługiwał na uwzględnienie z tej podstawowej przyczyny, że postępowanie karne i zapadły w jego ramach nieprawomocny wyrok dotyczy innego podmiotu niż ten przeciwko któremu powódka skierowała swoje roszczenie w sprawie niniejszej. Jej rozstrzygnięcie nie było więc uzależnione od wyniku postępowania karnego przeciwko prezesowi spółki (...) i nawet zakładając że powódka będzie dysponować tytułami wykonawczymi przeciwko każdemu z tych podmiotów, do niej będzie należał wybór przeciwko któremu dłużnikowi skieruje egzekucję.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, o kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygając w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.